

ROB MADNA

Het moet ongeveer negen à tien jaar geleden zijn dat ik voor het eerst van Rob Madna hoorde. Dat gebeurde in het Amsterdamse Minerva Paviljoen waar hij met zijn eigen sextet optrad: clarinet, tenor, piano, elektrische gitaar, bas en drums. Het was een combo die jazz speelde zoals toen DE stijl was: cool. Later heeft Madna dit een 'jeugd-fout' genoemd, en later is er dan ook heel wat veranderd. Minstens twee musici uit dit sextet — buiten Madna zelf — kregen grote bekendheid: de toenmalige gitarist Dick Bezemer als bassist van de Wessel Icken combo, en clarinet-tist Rudy Pronk als drummer bij diverse combo's.

Later veranderde er veel. De cool- en West Coast scholen bleken na betrekkelijk korte tijd tot ondergang gedoemd, wie nu nog eens naar de weliswaar dikwijls heel mooie doch ook uitgesproken sterviele Tristano-muziek luistert van rond 1950, begrijpt dat een omwenteling moest komen. Die omwenteling behelsde een zich her-oriënteren op de corspronkelijke bop, waarbij de groepen van o.a. Blakey-Silver en Roach-Clifford Brown voorgingen. De 'nieuwe richting' kreeg de namen „hard bop” en „East Coast jazz”, en al was die in wezen dus helemaal niet nieuw - er was nu tenminste weer van échte jazz sprake, en bovendien van een soort muziek die tot iets leidde, waaruit iets wezenlijk nieuws kon voortkomen.

Ook in Europa, waar op cool jazz-gebied Zweden de toon had aangegeven, kwam de omwenteling, Rob Madna werd er een van de belangrijkste figuren in. Hij was een der eersten die een volgeling van pianist Horace Silver werd. Dit 'volgeling' houdt niets denigrerends in. Zelfs in Amerika zijn er maar zeer, zeer weinig musici die met een originele, dus eigen stijl voor de dag komen, en dan nog is die nooit geheel origineel, maar komt voort uit muziek van anderen. Misschien is er in Europa maar één zo'n musicus geweest, wijlen de gitarist Django Reinhardt, en nogmaals: navolgers mogen we dus echt niets verwijten.

KENT GEEN COMPROMIS IN DE JAZZ.....

Michiel A. de Ruyter

Pianist Rob Madna is uiteindelijk echter geen navolger gebleven. De Silver-stijl was voor hem een uitgangspunt, een oriënterings-bron waarmee hij weliswaar nooit het contact verloren heeft, maar waaruit hij langzaam doch zeker een steeds persoonlijker stijl ging ontwikkelen. Naar mijn gevoelen zelfs zo sterk dat hij in Europa op een haast eenzame hoogte is komen te staan.

Ook op een andere manier staat Rob Madna wat eenzaam in het jazzleven. Fiancspelen is namelijk zijn vak niet, hij is semi-professional en dit is een logische consequentie van zijn muzikale principes. Want het begrip 'compromis' bestaat niet voor hem. Hij speelt wat HIJ wil, ZOALS hij het wil en MET WIE hij wil.

Het 'grote succes' interesseert hem niet voor zover hij dit niet met zijn eigen muziek en stijl kan bereiken. Voor zo'n instelling kan men niet genoeg bewondering en respect hebben, hoe logisch die artistiek gesproken ook is.

Onlangs is er een nieuw Rob Madna Kwartet geformeerd. Naast pianist Madna bestaande uit clarinettist en altsaxofonist Herman Schoonderwalt, bassist Koos Serierse en drummer Cees See. Begin juli heeft de combinatie zijn radiodebuut gemaakt, waaruit niet alleen bleek dat het om een volledig geïntegreerde groep gaat, maar waarbij vooral duidelijk werd dat we hier een combo hebben die verder wil, niet het geijkte repertoire speelt. Het is nu slechts te hopen dat Rob Madna's kwartet de kansen krijgt die het verdient.